

Ved lov nr. 113 af 31. marts 1949 (årbog 1948—49, side 115) forlængedes gyldigheden af forskellige forbrugsafgifter m. m. for et år indtil udgangen af marts 1950 med forskellige ændringer. Senere gennemførtes lov nr. 507 af 14. december 1949, hvorved grænsen for afgiftsfri ure sættes op fra 150 kr. til 600 kr., og lov nr. 68 af 28. februar 1950, hvorved bestemmelserne om afgift af parfumer, toiletmidler m. v. blev udtaget af loven. Ved den heromhandlede lov forlænges gyldigheden af de således ændrede afgiftsbestemmelser yderligere for et år indtil *udgangen af marts 1951* med forskellige nye ændringer, hvis endelige udformning blev fastlagt ved det i marts 1949 afsluttede *finanspolitiske forlig*.

Hvad disse nye ændringer går ud på, er i hovedsagen følgende:

1. I § 5 i lov nr. 538 af 31. oktober 1946 om midlertidige forbrugsafgifter m. m. er ved en i folketinget foretaget ændring *afgiften af forselvede og forgyldte pletvarer* blevet *ophævet*.

2. Samtidig er *tobaksafgifterne* — i hovedsagen i overensstemmelse med, hvad finansministeren havde foreslået — blevet lempet noget med henblik på den fordyrelse af råvarerne, som devalueringen medførte.

Tobaksindustrien havde oplyst, at der i løbet af 1950 ville ske en fordyrelse af råtabakken og en stigning af fremstillingsomkostningerne svarende til ialt ca. $\frac{1}{2}$ øre for en cigaret, $3\frac{1}{2}$ øre for en cigarillos, $4\frac{1}{2}$ øre for en cerut og 8 øre for en cigar, alt beregnet for typiske varer. Hvis de gældende afgiftssatser opretholdtes, ville prisstigningen i detailhandelen imidlertid blive væsentligt større end stigningen i industriens fremstillingsomkostninger, idet afgiften stiger med varernes pris. Cigaretter ville stige med 1 øre pr. stk., almindelige cigarer med 12—16 øre pr. stk.

Man anlagde her såvel indenfor regeringen som på rigsdagen det hovedsynspunkt, at staten ikke skal have nogen gevinst som følge af prisstigningen på tobakken, men på den anden side heller ikke bør give afkald på ind-